

www.jollibre.com

Títol original: THE GIRAFFE AND THE PELLY AND ME

© 1985, Roald Dahl Nominee Ltd.

© 1985 i 1992, Quentin Blake

© De la traducció: 1990, Francesca Martínez i Carme Casals

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar. S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-12-6

Depòsit legal: M-39.594-2015

Printed in Spain - Imprés a Espanya

Segona edició: agost de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

La Girafa, el Pelicà i jo

Roald Dahl

Il·lustracions de Quentin Blake

jollibre

*A Neisha,
Charlotte i
Lorina.*

No massa lluny d'on jo visc, tot sol al peu de la carretera, hi ha un casalot de fusta vell i deshabitat. Em muir de ganes d'explorar-lo per dins, però la porta sempre està tancada amb pany i clau, i cada vegada que mire a través de la finestra, només hi veig pols i foscor. Sé que, abans, la planta baixa havia sigut una botiga, perquè encara s'hi

9

poden llegir de banda a banda unes lletres descolorides que diuen EL LLÉPOL. La mare m'ha explicat que, en aquesta part del país, «llépol» era antigament un altre nom per a dir «confiteria», i ara, cada vegada que me la mire, m'imagino com devia ser de bonica
10 aquesta vella confiteria.

Als vidres de l'aparador, algú hi ha pintat amb lletres de color blanc: EN BENDA.

Un matí em vaig adonar que havien esborrat EN BENDA i hi havien pintat BENGUT. Em vaig quedar mirant la nova paraula com un bleda i desitjant bojament haver sigut jo el que l'haguera comprada, perquè llavors hauria pogut tornar-la a convertir en un llépol de veritat. Sempre he sospirat per una confiteria. La confiteria dels meus somnis estaria plena de dalt a baix de pirulins i caramels tous i *toffees* russos, i d'ensucrats i boles de goma i de milers i milers d'altres lle-

polies. I què no hauria fet jo amb el vell llépol si haguera sigut meu!

Quan vaig tornar al Llépol, mentre contemplava des de l'altra banda del carrer aquest meravellós edifici vell, de colp i volta, una banyera enorme va eixir disparada per una de les finestres del segon pis i es va anar a estavellar al mig de la calçada!

11

Al cap de poc, un vàter de porcellana blanca amb seient de fusta i tot va eixir volant per la mateixa finestra i es va esmicolar just al costat de la banyera fent un gran estrèpit.

A continuació, van venir una aigüera i una gàbia de canari buida i un llit amb capçal i dues bosses d'aigua calenta i un cavallet de cartó i una màquina de cosir i Déu sap quantes coses més.

Semblava com si un boig anara arrancant tot el que hi havia a dins, ja que per

les finestres ara eixien xiulant trossos d'escala i de barana i un muntó de fustes velles del terra. Després hi hagué un silenci. Vaig esperar i esperar, però no es va sentir cap altre soroll. Vaig travessar el carrer, em vaig plantar davall mateix de les finestres i vaig cridar:

—Que hi ha algú? —Ningú va contestar.

Al final, va començar a fer-se fosc, és a dir que vaig haver de girar cua i anar cap a casa. Però us ben assegure que l'endemà al matí ja res em privaria de tornar-hi corrents per veure quina era la pròxima sorpresa que m'esperava.

Quan l'endemà al matí vaig arribar al Llèpol, la primera cosa que hi vaig veure va ser la nova porta. Algú havia llevat la porta bruta i vella de color marró i n'havia col·locada una altra de roja i nova de trinca. La nova porta era increïble. Era dues vegades més gran

que la que hi havia abans i tenia un aspecte ridícul. Em costava d'imaginar qui, tret d'un gegant, podia voler una porta tan exageradament gran a casa.

A més, havien esborrat de l'aparador la paraula BENGUT i ara tot el vidre estava es-

13

llegir tractant d'esbrinar què redimonis significava tot allò.

Vaig intentar percebre algun moviment o algun soroll dins de la casa, però no se sentia res..., fins que de colp i volta..., de reüll..., vaig adonar-me que una de les finestres de l'últim pis s'obria lentament cap a fora...

Llavors va aparéixer un CAP per la finestra oberta.

Me'l vaig mirar de fit a fit. El cap també se'm va quedar mirant amb uns ulls grans, redons i negres.

Tot d'una es va obrir una altra finestra de bat a bat i hi aparegué un enorme ocell blanc que saltà i es posà a l'ampit. Vaig reconéixer l'animal pel seu extraordinari bec, que tenia la forma d'un poal descomunal de color taronja. El Pelicà em va mirar des de dalt i es va posar a cantar:

*El Pelicà té delit
de menjar un bon peix rostit.
Somie que em menge un mollet!
Estem lluny de la mar, xiquet?*

16 —N’hi ha un bon tros, fins al mar —li
vaig contestar—, però al poble, no massa
lluny d’ací, hi ha un peixater.

—Un peixa... què?

—Un peixater.

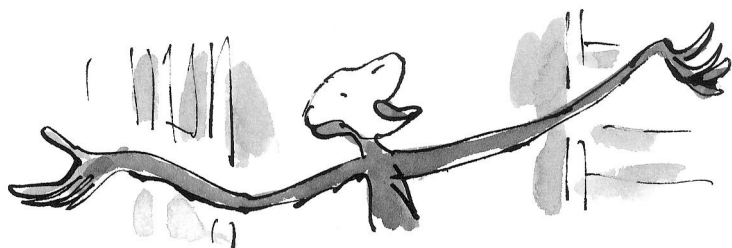
—I què redimonis és això? —demanà
el Pelicà—. He sentit parlar d’empanades
de peix, de pastís de peix i de croquetes de
peix, però, de peixaters, mai n’havia sentit
dir res. Són bons per a menjar, aquests...
com es diguen?

La pregunta em va desconcertar una mi-
queta, i li vaig dir:

—Qui és aquell amic teu de la finestra
del costat?

—És la Girafa —respongué el Pelicà—. Eh que és fabulosa? Té les potes a la planta baixa i el cap li ix per la finestra de dalt de tot!

Llavors, per si tot això no fóra prou, es va obrir de bat a bat la finestra del primer pis i de sobte... hi va aparéixer un Mico!

17

El Mico es va quedar a l'ampit de la finestra i va començar a ballar i a fer monades. Era tan flac que més aviat semblava fet de trossets de fil d'aram pelut, però ballava meravellósament i jo aplaudia, l'animava i fins i tot vaig ballar un poc per seguir-li la veta.

—*Som els Netejafinestres!* —cantava el Mico.